

Muhammeds – härstamning och familj

Ur Den förseglade nektarn

En biografi av profeten Muhammed – över honom vare Allâhs frid och välsignelser

Av: Dr. Safi-ur Rahman al-Mubarakfuri

OBS fotnoter följer Bokens ordning

Profetens härstamning

Det existerar tre versioner av profeten Muhammeds – över honom vare Allâhs frid och välsignelser – härstamning. Den första har bestyrkts av biografer och genealoger och spårar hans stamtavla till ‘Adnan. Den andra är föremål för debatt och tvivel och spårar hans härstamning bortom ‘Adnan tillbaka till Ibrâhîm (Abraham). Den tredje versionen, i vilken vissa delar utan tvekan är inkorrekta, spårar hans härstamning bortom Ibrâhîm (Abraham) tillbaka till Adam – över honom vare frid.

Del 1 – Till ‘Adnan:

Muhammed bin ‘Abdullah bin ‘Abdul-Muttalib (kallad Shaiba) bin Hashim (kallad ‘Amr) bin ‘Abd Manaf (kallad al-Mughrià) bin Qusai (även kallad Zaid) bin Kilab bin Murra bin Ka’b bin Lo’i bin Ghalib bin Fahr (kallad Quraish, vars stam gavs namn efter honom) bin Malik bin an-Nadr (kallad Qais) bin Kinana bin Khuzaiman bin Mudrikah (kallad ‘Amir) bin Elias bin Mudar bin Nizar bin Ma’ad bin ‘Adnan.³⁷

Del 2 – Från ‘Adnan till Ibrâhîm:

‘Adnan bin Add bin Humaisi’ bin Salaman bin Aws bin Buz bin Qamwal bin Obai bin ‘Awwam bin Nashid bin Haza bin Bildas bin Yadlaf bin Tabikh bin Jahim bin Nashih bin Makhi bin Aid bin ‘Abqar bin Obaid bin ad-Da’a bin Hamdan bin Sanbir bin Yathrabi bin Yahzin bin Yalhan bin Ar’awi bin Aid bin Deshan bin Aisar bin Afnad bin Aiham bin Muksar bin Nahith bin Zarih bin Sami bin Mazzi bin ‘Awda bin Aram bin Qaidar bin Ismâ’îl (Ismael), son till Ibrâhîm (Abraham) – över honom vare frid.³⁸

Del 3 – Från Ibrâhîm till Adam:

Bortom Ibrâhîm (Abraham) – Ibn Tarih (Azar) bin Nahur bin Saru’ bin Ra’u bin Falikh bin Abir bin Shalikh bin Arfakhshad bin Sam bin Nûh (Noa) – över

honom vare frid – bin Lamik bin Mutwashlack bin Akhnukh [sades vara profeten Idris (Hanok) – över honom vare frid] bin Yarid bin Mahla'il bin Qainan bin Anusha bin Shith bin Adam – över honom vare frid.³⁹

Den profetiska familjen

Profeten Muhammeds – över honom vare Allåhs frid och välsignelser – familj kallas den hashimitiska familjen, efter hans farfar Hashim bin 'Abd Manaf.

Hashim

Som tidigare nämnts var Hashim den som ansvarade för att pilgrimerna fick mat och vatten – ett uppdrag han fick när söner till 'Abd Manaf respektive 'Abd ad-Dar kompromissade och delade upp åliggandena mellan sig. Hashim var välbärgad och rättskaffens. Han var den förste att erbjuda pilgrimerna bröd doppat i buljong. Hans förnamn var 'Amr, men eftersom han brutit sönder bröd åt pilgrimerna kallades han Hashim („som smular sönder”). Han var också den förste att företa Quraishs två sommar- och vinterresor.

I egenskap av handelsman begav sig Hashim till Syrien. I Medina äktade han Salma, dotter till 'Amr från Bani 'Adi bin an-Najjar. Han tillbringade en tid med henne i Medina och begav sig sedan åter till Syrien medan hon var havande. Han dog i Ghazza i Palestina år 497 e.Kr. Hans hustru födde sedermera 'Abdul-Muttalib och gav honom namnet Shaiba – för det vita håret på hans huvud.⁴⁰ Hon fostrade honom i sin faders hus i Medina, och ingen i hans familj i Mecka fick kännedom om hans födelse. Hashim fick fyra söner – Asad, Abu Saifi, Nadla och 'Abdul-Muttalib – och fem döttrar: Ash-Shifa, Khalida, Da'ifa, Ruqyah och Jannah.⁴¹

'Abdul-Muttalib

Ansvaret för mat och vatten till pilgrimerna övertogs efter Hashims död av hans broder al-Muttalib bin 'Abd Manaf – rättskaffens, generös och pålitlig. Då 'Abdul-Muttalib var en ung pojke i Medina hörde al-Muttalib talas om sin brorson och begav sig dit. Hans ögon fylldes av tårar när han fick se pojken, och han omfamnade honom och tog upp honom på sin kamel. Pojken ville emellertid inte följa med till Mecka förrän han fått sin mors samtycke. Al-Muttalib övertygade modern med orden:

Al-Muttalib:

„Din son reser till Mecka för att återställa sin fars myndighet och för att

leva i Helgedomens närhet.”

Väl i Mecka betraktade folk ‘Abdul-Muttalib som al-Muttalibs slav. Al-Muttalib förklarade: „Han är min brorson, sonen till min broder Hashim.” Pojken fostrades i al-Muttalibs hushåll. Då al-Muttalib dog i Bardman i Jemen tog ‘Abdul-Muttalib över och lyckades bevara sitt folks anseende och genom sitt hedervärda sätt överträffa sina farfäder, vilket tillvann honom Meckas djupa kärlek och höga uppskattning.⁴²

Vid al-Muttalibs död tillskansade sig Nawfal ‘Abdul-Muttalibs uppdrag. Den senare bad Quraish om hjälp men de avböjde att stödja någondera parten. ‘Abdul-Muttalib kontaktade därför sina morbröder från Bani an-Najjar och bad dem om hjälp. Hans morbror Abu Sa’d bin ‘Adi marscherade till Mecka i spetsen för åttio ryttare och slog läger i Abtah.

‘Abdul-Muttalib tog emot männen och bjöd in dem till sitt hem, men Abu Sa’d svarade att han inte kom dit förrän han fått träffa Nawfal. Han fann Nawfal sittande med några äldre män från Quraish i skuggan av al-Ka’bah. Abu Sa’d drog sitt svärd och sade:

Abu Sa’d:

„Jag svär vid Allâh att om du inte till min brorson återbördar det som du har tagit, kommer jag att döda dig med det här svärdet.”

Nawfal tvingades ge upp det han tillvällt sig, och Quraishs främsta blev vittnen till hans ord. Abu Sa’d stannade tre nätter hos ‘Abdul-Muttalib, utförde Omra och återvände till Medina. Nawfal gick senare i allians med Bani ‘Abd Shams bin ‘Abd Manaf mot Bani Hashim. Då stammen Khuza’a fick kännedom om Bani an-Najjars stöd sade de: „Han är vår son liksom han är er – vi har fler anledningar att stödja honom.” De slöt en allians med Bani Hashim mot Bani ‘Abd Shams och Nawfal – en allians som senare skulle bli en av de huvudsakliga orsakerna till erövringen av Mecka. ‘Abdul-Muttalib fick under sin livstid uppleva två betydelsefulla händelser: framgrävandet av Zamzamkällan och Elefanthändelsen.⁴³

Zamzamkällans framgrävande

I korthet gick det till så att ‘Abdul-Muttalib i en dröm mottog en uppmaning att gräva fram Zamzam på en viss plats. Han lydde och fann de föremål som Jurhums folk hade begravt där då de tvingades lämna Mecka: svärd, rustningar och de två guldhjortarna. Al-Ka’bahs port pryddes med hjälp av guldsvärden och hjortarna, och sedan etablerades traditionen att tillhandahålla Zamzam-vatten åt pilgrimerna. Då vattnet

åter forsade ut ur källan hävdade Quraish rätt till delaktighet, men ‘Abdul-Muttalib avvisade anspråken med hänvisning till att Allâh hade utvalt honom ensam för denna hedersamma syssla. För att avgöra tvisten enades man om att konsultera Bani Sa’ds spåman, men innan de nådde fram visade Allâh tecken som bekräftade ‘Abdul-Muttalibs företrädesrätt.

Det var i samband med detta som ‘Abdul-Muttalib avlade ett högtidligt löfte att offra ett av sina vuxna barn till al-Ka’bah om han fick tio söner.

Elefanthändelsen

Den abessinske (etiopiske) vicekungen i Jemen, Abraha as-Sabah al-Habashi, hade noterat att arabernas pilgrimsfärd gick till al-Ka’bah och lät bygga en stor kyrka i San’a i syfte att på Meckas bekostnad locka de arabiska pilgrimerna dit. En man från Kinanas stam förstod syftet och smög sig en natt in i kyrkan och smetade in dess väggar med orenlighet. Då Abraha fick veta detta blev han rasande och ledde en enorm armé på sextiotusen krigare mot al-Ka’bah. Hans armé innehöll nio eller tretton elefanter, och han valde den största åt sig själv.

Han marscherade tills han nådde al-Magmas, mobiliserade sin armé och förberedde sig att tåga in i Mecka. Då han nådde Muhassardalen – mellan Muzdalifah och Mina – satte sig elefanten ner och vägrade gå vidare. Direkt den dirigerades mot al-Ka’bah satte den sig ner, men vände man den åt något annat håll rörde den sig snabbt. Under tiden sände Allâh fåglar i flykt som kastade stenar av bränd lera över soldaterna och lät dem likna förbrända gröna strån. Fåglarna – något i stil med svalor och sparvar – bar var och en tre stenar: en i näbben och två i klorna. Stenarna träffade Abrahams soldater och dödade dem i stort antal. Resten flydde huller om buller och dog längs vägen. Abraha själv drabbades av en infektion som tog hans fingertoppar, och då han nådde San’a var han i ett erbarmligt tillstånd. Han dog kort därefter. Meckas folk hade för sin del flytt till kullarna och bergstopparna; då fienden sänts bort återvände de tryggt hem.⁴⁴

Elefanthändelsen inträffade i månaden al-Muharram, femtio eller femtiofem dagar före Profeten Muhammeds – över honom vare Allâhs frid och välsignelser – födelse, vilket motsvarar sent i februari eller tidigt i mars år 571 e.Kr. Det var en gåva från Allâh till Sin Profet och hans familj och kan betraktas som ett gudomligt förebud om det ljus som skulle komma med Profetens ankomst. Nyheten om händelsen nådde de mest avlägsna hörnen av den dåtida civiliserade världen och drog uppmärksamheten till helgden hos Allâhs Helgedom.

‘Abdul-Muttalib hade tio söner: al-Harith, az-Zubair, Abu Talib, ‘Abdullah, Hamzah, Abu Lahab, Ghidaq, Maqwam, Safar och al-‘Abbas. Han hade också sex döttrar: Umm al-Hakim (den enda vita), Barraah, ‘Atikah, Safiya, Arwa och Omaima.⁴⁵

‘Abdullah – Profetens fader

‘Abdullah var Muhammeds – över honom vare Allâhs frid och välsignelser – fader. Hans mor var Fatima, dotter till ‘Amr bin ‘A’idh bin ‘Imran bin Makhzum bin Yaqdhah bin Murrah. ‘Abdullah var den klipskaste av ‘Abdul-Muttalibs söner, den renaste och den mest älskade. Han var också den som divinationspilarna pekade ut för slakt som ett offer till al-Ka’bah.

Då ‘Abdul-Muttalib hade fått tio söner och de nått mogen ålder yppade han för dem det hemliga löfte han avlagt. De fann sig stillsamt och lydigt i detta. Deras namn skrevs på divinationspilar och drogs. Pilen föll på ‘Abdullah. ‘Abdul-Muttalib tog pojken till al-Ka’bah med en rakkniv för att slakta honom, men Quraish, ‘Abdul-Muttalibs farbröder från Makhzums stam och hans bror Abu Talib sökte avråda honom. Han rådfrågade dem och de föreslog att han skulle tillkalla en spåkvinna. Hon gav order om att divinationspilarna skulle dras om ‘Abdullah kontra tio kameler, och att dragningen skulle upprepas med ytterligare tio kameler varje gång pilen föll på ‘Abdullah. Operationen upprepades tills antalet kameler uppgick till etthundra – då föll pilen på kamelerna. Alla etthundra slaktades i ‘Abdullahs ställe och lämnades till den som ville äta.

Händelsen förändrade den gängse summan för blodspengar i Arabien: den hade tidigare uppgått till tio kameler men höjdes nu till etthundra. Islam godkände sedermera detta. Profeten – över honom vare Allâhs frid och välsignelser – sade vid ett tillfälle:

„Jag är ättling till de två slaktade – det vill säga Ismâ‘îl (Ismael) och ‘Abdullah.“

Ibn Hisham, 1/151–155; Rahmat-ul-lil’âlamîn, 2/89–90

‘Abdul-Muttalib valde Amina, dotter till Wahab bin ‘Abd Manaf bin Zahra bin Kilab, som hustru till sin son ‘Abdullah. Hon stod högt i anseende vad gäller nobless med hänsyn till position och härkomst, och hennes far var ledare för Bani Zahra.

De båda gifte sig i Mecka och inte långt därefter skickades ‘Abdullah av sin far för att köpa dadlar i Medina. I en annan version reste han till Syrien på

en handelsresa och dog i Medina på hemvägen. Han begravdes i an-Nabigha al-Ju'dis hem i Medina och var tjugofem år gammal vid sin bortgång. De flesta historiker uppger att hans död inträffade två månader innan Muhammeds – över honom vare Allåhs frid och välsignelser – födelse. Då Amina fick vetskap om sin mans död firade hon hans minne i en ytterst hjärtknipande elegi.⁴⁷

‘Abdullah efterlämnade mycket lite rikedom: fem kameler, ett litet antal getter och en tjänarinna vid namn Barakah (Umm Aiman), som senare skulle fungera som Profetens – över honom vare Allåhs frid och välsignelser – barnjungfru.⁴⁸

FOTNOTER

[37] Ibn Hisham, 1/1–2; Talqeeh Fuhood Ahl al-Athar, s. 5–6; Rahmat-ul-lil'âlamîn, 2/11–14, 52.

[38] Rahmat-ul-lil'âlamîn, 2/14–17.

[39] Ibn Hisham, 1/2–4; Rahmat-ul-lil'âlamîn, 2/18; Khulasat as-Siyar, s. 6.

[40] Ibn Hisham, 1/137; Rahmat-ul-lil'âlamîn, 1/26, 2/24.

[41] Ibn Hisham, 1/107.

[42] Ibn Hisham, 1/137–138.

[43] Mukhtasar Seerat Ar-Rasool, s. 41–42; Ibn Hisham, 1/142–147.

[44] Ibn Hisham, 1/43–56; Tafsîm-ul-Qur'ân, 6/462–469.

[45] Rahmat-ul-lil'âlamîn, 2/56, 66; Talqeeh Fuhood Ahl al-Athar, s. 8–9.

[46] Ibn Hisham, 1/151–155; Rahmat-ul-lil'âlamîn, 2/89–90.

[47] Ibn Hisham, 1/156–158; Fiqh As-Seerah, s. 45.

[48] Sahih Muslim, 2/96; Talqeeh Fuhood Ahl al-Athar, s. 4; Mukhtasar Seerat Ar-Rasool, s. 12.